

en indbyrdes Forsikkring mellem Stederne i de nævnte Byer, dog saaledes, at i Tilfælde af Brandskade erstattes kun i det Høieste Halvdelen, hvilken udredes ved Repartition paa dem, der ikke have lidt nogen Skade ved Branden, dog saaledes, at Ingen kommer til at udrede mere end 5 pCt. af sin Bygnings Forsikringssum. Der er ikke, siden denne Anordning udkom, indtruffet nogen Ildsvaade i Thorshavn, men for det Tilfælde, at Ulykken skulde stee, er man beroppe entig i at ansee Anordningens Bestemmelser for i høi Grad utilstrækkelige, ikke blot forsaavidt den kun tilstiger Erstatning for Halvdelen af Skaden, men navnlig paa Grund af den Bygningsmaade, som beroppe anvendes; thi da Bygningerne ere opførte af Træ og staae meget tæt sammen, vilde Skaden, naar der indtraadte Ildsvaade, let faae et saa stort Omfang, at Erstatningen maaskee langtfra engang vilde naae den tilsigtede Halvdeel. Man foretrækker derfor beroppe at have fuld Frihed med Hensyn til Forsikringen, saaledes at det maa staae Beboerne frit for at forsikre deres Bygninger i udenlandste Assuranceselskaber, og Hensigten med Loven er altsaa kun at gjøre dette muligt.

Formanden: Exemplarer af Lovforslaget skulle blive omdeelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af: „Forslag til Lov indeholdende Tillæg til § 3 i Loven af 23de Januar 1862 angående Foranstaltninger til Husshjælp og især Hesteavlens Fremme“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1739—40, jfr. Sp. 827—28; 3die Behandling i Folkethinget i dettes Tidende Sp. 852 ff.)

Saffner: Det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, er jo kommet til os som vedtaget fra det andet Thing, hvor det var indbragt af den høitærede Indenrigsminister, og der er jo saaledes ikke nogen stor Sandsynlighed for at faae det i nogen væsentlig Grad omændret, ligesom jeg ogsaa maa ind-

romme, at der heller ikke er nogen særlig Anledning til at forsøge derpaa, thi Hensigten med Lovforslaget er jo egentlig kun at give vedkommende Minister en Bemyndigelse til at anvende en vis Deel af det Pengebeløb, som engang er bevilget til Hesteavlens Fremme, paa en noget forandret Maade. Jeg for mit Vedkommende kan egentlig ikke have Noget at indvende imod, at der meddeles Indenrigsministeren denne Bemyndigelse; jeg antager endogsaa, at Følgen deraf kan blive, at disse Penge kunne faae en heldigere Anvendelse end ved de almindelige Centralhingstestuer; men naar jeg idag har tilladt mig at begjære Ordet, saa er det egentlig kun for at udtale, at, naar jeg agter at stemme for dette Lovforslag, saa er det ingenlunde, fordi jeg billiger det hele Præmiesystem; jeg anseer det tværtimod for at være meget ueheldigt. Man kan have forskjellige Anskuelser om det Rigtige eller Urigtige i, at Staten kommer den private Industri til Hjælp, men det, jeg troer Alle maa være enige om, er, at, naar Staten anvender Penge, saa maa man sørge for, at de blive anvendt paa en saadan Maade, at de virkelig komme til at gjøre Gavn, og det troer jeg ikke er Tilfældet med disse Beløb, som ere bevilgede til Ophjælpning af Landets Hesteavl. Jeg troer, at det under vore nuværende Forhold, og i det Hele taget i et Land med en konstitutionel Forfatning, hvor de Penge midler, der stilles til Regjeringens Raadighed, blive bevilgede af Repræsentationen, vil være meget vanskeligt at træffe saadanne Foranstaltninger, som virkelig kunne komme Landets Hesteavl til nogen gjennegrubende og varig Nytte. Jeg troer nemlig, at, naar en Regjering sætter sig den Opgave at ophjælpe Landets Hesteavl, saa maa den gjøre det paa en kraftig Maade, saa maa der lægges en Plan for en lang Aarrække, og der maa stilles store Midler til Regjeringens Disposition; men det kan man jo ikke vente vil blive Tilfældet, hvor Beløbene skulle voteres saa godt som aarlig paa Finansloven. Jeg har af Forhandlingerne i det andet Thing seet, at den høitærede Indenrigsminister har udtalt sig meget fordeelagtig om Resultaterne af de hidtil afholdte Dyrestuer. Han har saaledes Side 536 udtalt: „Disse